No. 14. 1848.

# VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 2 Februarij.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentiën worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

## NIEUWSTIJDINGEN.

### DUITSCHLAND.

— De regtbank van Berlijn heeft [illegible] jarig meisje tot vier-en-twintig uren gevangenis [illegible] wezen, wegens het rooken van cigaren op straat.

### ENGELAND.

LONDEN, den 26. Januarij. Er worden thans in Londen drukke meetings gehouden van winkelbedienden, over eene aangelegenheid die reeds lang de quaestie van den dag was, namelijk, het vroeg sluiten der winkels. Men dringt er op aan, dat de winkels reeds ten zeven ure zullen gesloten worden. Er bestaat dan ook reeds een *vroeg-sluit-genootschap.* Doch waarvoor heeft men geene genootschappen in Engeland? Zoo is er onder anderen een: *Jonge-heeren-dames-opnemend-aan-de-winkeldeur-blyvend-staan-wachten-afschaffings-genootschap* en men denkt er aan ook een *Jonge-dames-broekpyps-dragend-kromme-beenen verbergend-afschaffings-genootschap* op te rigten. Het laatste voornamelijk is zeer noodzakelijk; want dat ongelukkig misbruik geeft aanleiding tot groote demoralisatie en verstoort de rust der huisgezinnen. Wanneer iemand ter goeder trouw meende eene regtschapene vrouw te trouwen en het blijkt daarna, dat zij hem misleid heeft en kromme beenen heeft, zoo moet dit noodzakelijk tot wrok aanleiding geven. Het is zelfs zeer twijfelachtig of zulk een huwelijk wel geldig is; of dit niet is, wat men noemt, *dwaling in den persoon.*

### FRANKRIJK.

— In den loop der drie laatste maanden waren er te Parijs verscheidene dienstboden weggezonden uit een huis in de Universiteitstraat, onder verdenking van listige diefstallen ten nadeele hunner meesters te hebben gepleegd; maar ondanks de vlijtigste navorschingen, had men den dader niet kunnen ontdekken. Thans is deze bekend, en zie hier wat er gebeurd was. Omtrent het midden van Julij jongstleden hadden de echtgenooten *X.*, welke een vertrek op de derde verdieping bewoonden, hun vijfjarig dochtertje, een bevallig kind, naar bij eenen kinderm[illegible]ster buiten, waar het tot dusverre gewoond had, bij zich genomen. Dit kind, ondanks zijn dubbel gebrek, was zeer schrander en verstandig, om zich door gebaarden te doen verstaan; door zijne zachtaardigheid en bevalligheid was het de lieveling van de verschillende bewoners van het huis geworden; ook was de rouw algemeen, toen het arme kind tegen het einde van December aan eene korte ziekte overleed. Zondag de eerste maal na den dood van haar dochtertje, opende de vrouw X. een houten kasje, in welke haar kind gewoonlijk zijn speelgoed bergde; en men oordeele over hare verbaasdheid, toen zij in het diepste en donkerste der kas, onder eenen hoop lapjes, eene menigte kostbare voorwerpen, zoo als ringen, armbanden, brochen, koffijlepels, zijden beurzen en gouden en zilveren munten ontdekte. De ongelukkige moeder zich nu herinnerende de dieverijen, over welke de buren klaagden, twijfelde niet of dezelve waren door het diep betreurde kindje bedreven, hetwelk van het eigendomsregt geen juist denkbeeld kon hebben. Zij vergaderde dadelijk al de personen, welke het een en ander ding vermist hadden, gaf ieder weder hetgeen hem toekwam, en ging vervolgens hare verklaring bij den policie-kommissaris doen.

### NEDERLANDEN.

UTRECHT, den 28. Januarij. Naar men verneemt moet reeds eenigen tijd geleden door den gepensioneerden vice-admiraal *Twent*, aan Zijne Majesteit den Koning een ontwerp zijn aangeboden, strekkende om, bij het onverhoopt uitbreken van oorlog met eene zeemogendheid, *de zeegaten*, zoo hier te lande als in de kolonien, bijna zonder of met uiterst geringe scheepsmagt en met betrekkelijk weinig kosten tegen vijandelijke invallen *te beveiligen.* Op zoodanige wijze zou dit kunnen geschieden, dat geen vlootvoogd het daar binnen zeilen met eene vloot of smaldeel zou durven ondernemen, wanneer hij van die beveiligingswijze onderrigt mogt zijn; in onwetendheid daarvan zulks ondernemende, zou hij zijne vernieling tegemoet zeilen.

Het aangeboden ontwerp, waarvan de bijzonderheden uit den aard der zaak nog niet bekend te maken zijn, mag echter volgens 's hands, als der gedacht in hooge mate waardig, [illegible] worden; te meer, omdat uit de toepassing daarvan [illegible] het onbetwistbaar groot voordeel zou voortspruiten, dat zoo al niet de geheele, dan toch zeker verre weg het grootste en beste gedeelte van de voorhanden zijnde scheepsmagt elders tot bescherming van de handels-scheepvaart of tot het doen van afbreuk aan den vijand zou kunnen gebezigd worden en terwijl de schepen die in de havens of op de reeden zonden vertoeven, zoo wel als de daar aanwezige, kostbare etablissementen van dokken, werven, magazijnen enz. voor vernieling zouden gevrijwaard worden.

Met grond mag men derhalve vertrouwen, dat het gedachte ontwerp zal gesteld zijn in handen van den schranderen man, die thans aan het hoofd van het departement van marine geplaatst is en dat deze, bijaldien het onverhoopt mogt gebeuren dat het vaderland tijdens zijn beheer, met eenen zeeoorlog bedreigd werd, daarvan een nuttig gebruik zou weten te maken.

De ontwerper is dezelfde deskundige aan wiens bemoeijingen men onderscheidene nuttige instellingen verschuldigd is, met name vooral de voor scheepvaart en handel zoo hoogst belangrijke, verbeterde *kustverlichtingen*, die steeds uitmuntend voldoen, mitsgaders het *bezit van het stoomschip*, hetwelk het allereerst de reize over den Atlantische Oceaan, niet alleen *naar*, maar ook *van de West-Indien terug* naar het vaderland, met goeden uitslag heeft volbragt.

ARNHEM, den 28. Januarij. De *Kölnische Zeitung* meldt thans, dat het door haar uit andere bladen overgenomen berigt, van eene patriotische circulaire die door de Pruissische regering zou genomen zijn, en waarbij, op straffe van verlies van burgerregten, gevangenis, boete enz., verboden werd een *logement*, een *logement* te noemen, omdat dit met de waardigheid der landstaal in strijd was, — geheel en al verzonnen is. Men zal dus nu voortaan weder vrijelijk in Pruissen mogen zeggen « dat men uit *logeren gaat*, » zonder [illegible] geregtelijke vervolging beducht te zijn.

VLISSINGEN, den 1. Februarij. Gedurende de maand Januarij zijn alhier geboren 29 personen, als: 21 van het manneiijk en 8 van het vrouwelijk geslacht; overleden 39 personen, als: 20 van het mannelijk en 19 van het vrouwelijk geslacht; onder de overledenen zijn begrepen 4 militairen in het hospitaal en 1 elders gestorven; levenloos aangegeven 2, als: 1 zoon en 1 dochter.

Met betrekking tot den ouderdom waren de overledenen als volgt:

| | | | | | |
|---|---|---|---|---|---|
| Beneden | het | jaar | | | 7 |
| van | 1 | tot | 10 | jaren | 6 |
| « | 10 | « | 20 | « | 2 |
| « | 20 | « | 30 | « | 8 |
| « | 30 | « | 40 | « | — |
| « | 40 | « | 50 | « | 1 |
| « | 50 | « | 60 | « | 4 |
| « | 60 | « | 70 | « | 4 |
| « | 70 | « | 80 | « | 6 |
| « | 80 | « | 90 | « | 1 |
| | | | | | 39. |

— De *Nieuwe Rotterdamsche Courant* berigt dat de buitengewone gezant en gevolmagtigde minister van Nederland bij het Spaansche hof, Z. Exc. den heer *E. baron Sirtema van Grovestins*, den 20. dezer te Madrid vermoord is. De moordenaren zouden gearresteerd zijn.

## GEMENGDE BERIGTEN.

*Wy vernemen dat de stad Middelburg met gaz zal verlicht worden en de concessie daarvoor is verleend aan den heer van Visvliet. Wy hopen dat dit licht dienen zal om de burgery in vele zaken en vooral omtrent hunne stedelyke huishouding de oogen te openen, want zoo wy wel onderrigt zyn, bestaat er op het stedelyk budget een te kort van f 50,000. Een lief vooruitzigt voor de Middelburgers, in den tegenwoordigen plaisierigen tyd! — Te Groningen is tegenwoordig de sterfte tot het gewone getal teruggekeerd. — Te Rome heerscht de griep in den hoogsten graad. — De koning van [illegible] heeft den tooneelspelers te Berlyn verboden, den hoed op het hoofd te houden, wanneer hy in den schouwburg is, al komt dit ook in hunne rol te pas. Men ontbloot het hoofd wel wanneer men tot God bidt, waarom dan ook niet wanneer men voor een koning speelt. — Het zoeken in Ierland naar verboden wapenen voldoet weinig aan de verwachting, ofschoon byna ieder Ier een wapen bezit. — Aardbeving op het eiland Matha. — Te Oosterwyk, in Noord-Braband, zyn acht huizen in de asch gelegd. — Te Parys wordt een schouwburg gesticht voor spiegelgevechten te water. — Ons budget voor 1847! moet nu nog noodzakelyk verhoogd worden, wegens de ontzettende overbevolking der gevangenissen, welke nog steeds toeneemt. — Aarts-hertog Reinier te Milaan geeft soirées noch concerten wegens den slechten tyd en de ongehoorzaamheid van 't menschdom. — Aangeboden by Onstee te Amsterdam, eene uitgelezen collectie jufvrouwen van allerlei godsdienst en tot alles in staat, en 24 meiden, finaal drankvry, mitsgaders eene groote quantiteit huis- lyf- tuin- pakhuis- en fabriekknechts, oppassers en klerken. — Drie Amsterdamsche wykmeesters roepen de algemeene liefdadigheid in ten behoeve van een verzwakt huisvader met 6 broodelooze kinderen en eene vrouw, die, onder anderen, zwanger is en N. B. de dragt in 't hoofd heeft! (à la Jupiter.) — Gevraagd, op een welvarend dorp, een boekhouder, geschikt om een blind heer tot leidsman te dienen en denzelven tot voorlezer te strekken in het Hollandsch, Fransch, Hoogduitsch en Engelsch; salaris nader te arrangeren, maar voorloopige toezegging van met de dienstboden te mogen eten. — De ex-minister de la Sarraz draagt thans, met permissie, open en bloot het bewys dat ook de koning van Zweden en Noorwegen hem erkent voor een groot kruis, en wel van de militaire orde van het zwaard. — Aan het Oudehoofd te Rotterdam is op één dag ruim f 100 ontvangen, voor bruggeld van liefhebbers van het ysvermaak. — Aldaar zyn in bewaring genomen 5 man, verdacht van o^a.p^s. uit het huis van den veehandelaar Pool te hebben medegenomen een kistje, inhoudende p. m. f 30000, en dat wel zonder consent van den eigenaar (MB.) — De Zeister-broederschap is 't na 20 jaren volharding ten laatste gelukt in de bovenlanden van Suriname eene oude boschnegerin te doopen; men heeft nu een bokkenees in 't oog, doch er zal veel aan te pas komen, om dat sujet te hernutteriseren; by J. J. Tyl kan men voor 50 cent deelnemen in deze onderneming. — De jeugdige geleerde Lemereir uit Parys heeft voor de prinses van Oranje en hare hofdames eene zéér nette verklaring gegeven van 's menschen ligchaam, en aan een door hem vervaardigd model 't gebruik en de werking van al de deelen ten klaarste uitgelegt: ZE. heeft van de doorl. hoorderes blyken van vorstelyke belangstelling outvangen.* (HB.)

## MENGELINGEN.

Het volgende juist gedachte en fiksch geschrevene stuk, ontleenen wij aan het Vlaamsche dagblad *de Nyverheid*, hetwelk te Brugge verschijnt. Wij hebben alleen de spelling verduitscht.

### BETALEN

is het al niet, als men het maar kan. Wanneer de handel of de nijverheid gaat, dan is er nog al ligt middel om voor den staat iets van de winsten af te nemen, alhoewel het pijnlijk zij dat dit iets, doorgaans met zoo zuren arbeid gewonnen, niet gedeeltelijk dienen mag om voor den ouden dag te worden ter zijde gelegd.

---

## GESCHIEDENIS VAN EEN HOUTEN BEEN.

(Vervolg van onze vorige.)

Er zijn nog tegenwoordig in beneden-Italië verscheidene huizen, over welke het bijgeloof het veto heeft geworpen, en die, dank zij eenige mirakuleuse legende, door zieke hersenen uitgevonden, verlaten en onbewoond blijven, tot dat zij instorten van ondheid, of tot dat het gouvernement er zich bezitter van maakt, om er een entrepôt, eene wacht van te maken, of om er de bouwstoffen van te gebruiken. Het roode huis van Nolisartes was eene dier woningen, door de bewoners verlaten, en door de geesten bewoond. het dak was half ingestort; de vensters waren zonder ramen en luifels; breede scheuren waren van boven tot beneden in de muren. Zie hier thans de daaraan verbondene legende.

In den tijd, toen de beruchte zeeroover Carlo Triorentino, de kusten van Calabrië verwoestte, werd het roode huis door eenen ouden pachter, zijne vrouw en zijne dochter bewoond. Het gerucht liep in het land, dat de goede Schiopetto, in een hoek zijner woning, veel geld, voortkomende uit gelukkige handelspekulatiën en uit sinds langen tijd opgespaarde penningen, had begraven. De volmaaktste orde heerschte in de kleine huishouding. Men verwonderde zich slechts, dat het oude paar, dat om deszelfs spaarzaamheid bekend was, met volle handen het geld weg wierp, om de jonge Annunziata met juweelen en linten te bedekken. Maar zij was ook schoon en bevallig, de jonge Annunziata, dat moet gezegd worden! Zij maakte de eenige vreugde, het eenige geluk der twee oude lieden uit. Zonder Annunziata zoude het leven hen gedrukt hebben. Voor haar zouden zij de weinige dagen, die hen nog te leven overbleven, gegeven hebben. Ook bedierven zij haar, dat het een pleizier was om te zien. Het grillige kind had den tijd niet, om een wensch te uiten. Er was geene zitella in het dorp, de dochter van den burgemeester en die van den schout er onder begrepen, die Annunziata niet door hare pracht en bevalligheid verdonkerde. Het behoeft niet gezegd te worden, geloof ik, dat Annunziata niet bemind was. De dwaze teederheid harer ouders had in haar hart alle goede gevoelens verstikt, om slechts vervangen te worden, door een koud eigenbelang en eene toomelooze kokettcrie, die eindigden met haar in het verderf te storten.

Op een goeden morgen kwam een groot en heerlijk jongeling, die door niemand gekend werd, in deze streken. Hij deed zijne intrede in dit vlek, gezeten in eene heerlijke kales, bespannen met twee Spaansche paarden, en op den bok een geheel en al met goud gegalonneerden koetsier. Men had in het land geen denkbeeld van een zoodanige pracht. Den volgenden dag na zijne aankomst zag men den rijken vreemdeling het huis van den ouden pachter Schiopetto binnen gaan en er weldra met een somber en droevig gelaat uitkomen. Des avonds vertelden de jonge meisjes bij het maal, dat de schoone jongeling zich vertoond had, om de hand van Annunziata, die hij aan het venster had gezien, en op welke hij eensklaps verliefd geworden was, te vragen; maar dat de vader hem afgewezen had, wijl hij de noodige papieren, om zijn maatschappelijken stand te regtvaardigen, niet had kunnen vertoonen. De stouterts voegden er zelfs bij, dat de versmadende Annunziata, niet met onverschilligheid de uitstekende houding de bevallige manieren en vooral het Andalusische span paarden van den rijken vreemdeling had kunnen zien. Hoe het ook zij, des avonds zelfs van zijn bezoek in het roode huis, verliet de jongeling het land, en men hoorde niet meer van hem spreken.

Drie dagen daarna, tegen den middag, waren eenige dorpelingen verwonderd, toen zij het huis van den pachter voorbij gingen te zien dat de blinden nog gesloten waren. Het toeval, hen des avonds weêr op dezelfde plaats gevoerd hebbende, verdubbelde hunne verwondering: de blinden waren nog gesloten en schenen den geheelen dag niet geopend te zijn geweest. Zij naderden de deur, en werden verschrikt door de stilte, die er binnen heerschte. Zij gingen naar den burgemeester en maakten hem met deze omstandigheden bekend.

Oogenblikkelijk begaf deze overheidspersoon zich naar het huis van den pachter, door vier geregtsdienaars en eenige burgers vergezeld. Men klopte verscheidene malen aan de deur; maar niemand kwam, om open te doen. Toen liep men de deur open, men drong tot in de kamer der twee oude echtgenooten door: een verschrikkelijk schouwspel troffde daar al die menschen. De grijsaard en zijne vrouw lagen naast elkander te bed, met een loodkleurig en bebloed gelaat. Beide hadden een mes in de borst gestoken, en schenen in hunnen slaap getroffen te zijn.

Eerst traden de toeschouwers ontzet terug; vervolgens naderden zij weêr, maakten het teeken des kruises, en vromelijk om het bed knielende, door flambouwen van barst, met een droevig licht beschenen, begonnen zij langzaam de gebeden, voor de dooden gebruikelijk, op te zeggen. Eensklaps begon de klok van St. [illegible]trus het Angelus te luiden, in hetzelfde oogenblik zetten de t[illegible]

De menschen zijn toch geene beesten, welke voor den dag van morgen niet bekommerd zijn. De burgers zijn toch geene slaven, welke geheel en gansch ten behoeve van hunne meesters werken. De zamenleving erkent den eigendom, het is hare pligt, een vereischte, eene billijkheid; maar is dit woord eigendom voor de groote meerderheid? Voor de helft der menschen bestaat die niet dan in kleinigheden van het dagelijksch leven; en van de overige helft zijn er wel twee derden, die hem niet dan bij name kennen, en hem slechts in de hand krijgen om aan een ander over te geven.

De eigendom is het doel waarnaar alle menschen streven, tot behoud van welken zij alles inspannen, en waarvoor zij zich alle opofferingen getroosten. 'T is tot bescherming van denzelven dat de staatslasten zijn uitgevonden.

Wilt gij hebben, zeiden de eerste regeringen, dat wij uw vaderland beschermen, dan moet gij ons soldaten geven: maar soldaten kosten geld, en gij zijt het, die ze moeten betalen.

Wilt gij uwe voortbrengselen, uw goed ergens op het vaste land of over zee geplaatst, bezorgd, gewaarborgd zien; dan moet gij ons consuls, zaakgelastigden, eene zeemagt geven, en hiertoe is geld noodig, dat natuurlijk uit uwe kas komen moet, wijl het voor uwe zaak is.

Wilt gij in het uitoefenen van uwen handel en van uwe nijverheid hier te lande hulp en gemak hebben: dan moet gij in zekere werken, welke men openbare noemt, uw deel betalen.

Wilt gij uwe eigendommen verzekerd, gewettigd en beschermd zien tegen alle aanvallen van geweld en bedrog; dan moet gij ons een geheel leger van bedienden, onderbedienden, ondernemers, toezienders, bestuurders, sprekers, vonnissers, enz., enz., ter hand stellen; welke allen op eenen fatsoenlijken voet door u te onderhouden zijn.

Wilt gij hebben dat uwe kinderen de middelen tot een bestaan vinden en door onze tusschenkomst, tot iets groots worden opgeleid; dan moet gij ons op uwe kosten gestichten van onderwijs laten maken, die alhoewel er slechts eenige uitverkorenen kunnen worden toegelaten, door u moeten begiftigd en ondersteund worden.

Dat alles is wel, zeer wel, maar spreken wij eens regtzinnig, wie heeft daarbij het meeste of om zoo te zeggen, alleen nut en voordeel?

Zijn het niet de welgestelden, zij, die iets in de wereld bezitten? Maar om tot welgesteldheid, of tot dit iets te geraken, wat wordt daartoe in het algemeen vereischt? Is het niet *dat er meer te winnen dan te betalen zy?* Ja zeker, daarin ligt de knoop.

Als men meer betalen moet dan men wint, dat gaat men bankroet; als men zoo veel betaalt als men wint, dan wordt men arm. Het is eene waarheid, waaraan niemand meer twijfelt, dat de winsten dagelijks verminderen: zou daar niet uit volgen dat ook de uitgaven moeten verminderen? Als de burger met zijn handel of stijl zoo veel niet als eertijds verdienen mag, dan kan hij zekerlijk het niet blijven volhouden met nog altijd zoo veel als eertijds te betalen.

De staat is gehouden dit in te zien; hij moet maken dat de meerderheid niet enkel voor de minderheid betale, maar zelve eenig nut uit hare opofferingen bekome; hij moet de overtuiging hebben dat niet het volk voor hem, maar hij voor het volk bestaat; hij moet zijne begrootingen naar den toestand van het land schikken; hij moet, met een woord, zijne belastingen verminderen, en, kan dit niet op den tegenwoordigen voet, dan moeten er bezuinigingen plaats hebben; want nood gaat vóór weelde: welke die bezuiningen zijn mogen, laten wij aan de wijsheid van den staat zelve over.

## Levenschets van Abd-el-Kader.

Abd-el-Kader, het gevreesde opperhoofd der Bedoeinen werd in het jaar 1808 bij Mascara geboren. Zijne ouders behoorden tot eene oude heilige familie van Marabouts. — Deze Marabouts zijn verpligt al de geboden van den Koran, zelfs de gestrengste, op te volgen, moeten de heilige boeken bestuderen, beroemen zich niet zelden wonderen te kunnen verrigten, en hebben meermalen, door hun priesterlijk aanzien en de magt die zij over de menigte uitoefenen, aan het despotismus der vorsten paal en perk gesteld. Het was om deze reden, dat de Bei van Oran hen in zijn land wilde vervolgen; allen moesten sterven, en alleen de grijze Mahiddin werd, door de voorspraak van de gemalin des Bei's, gered; en deze Mahiddin was de vader van Abd-el-Kader.

Reeds als knaap vergezelde hij zijn vader op eene bedevaart naar Mekka. Van daar teruggekeerd, legde hij zich, onder de leiding zijns vaders, te Fez op de godgeleerdheid toe. In zijn twintigste jaar vinden wij hem in een der hoofdplaatsen van de Mohamedaansche beschaving in het land van Mehemet-Ali. Waarschijnlijk zou hij, na zijne terugkomst, slechts in den beperkte kring van zijnen stam gewerkt en zijn leven als Marabout geëindigd hebben, zonder dat zijn naam ooit over de naastbij liggende bergen gedrongen ware, had niet de inval der Franschen al de stammen, zelfs tot in het binnenste der woestijn, in beweging gebragt. Deze inval riep Abd-el-Kader van de beoefening der godgeleerdheid naar het slagveld.

Mahiddin predikte den heiligen oorlog, en Abd-el-Kader vond aldra gelegenheid zich bijzonder te onderscheiden. Onder de muren van Oran werden hem, in een gevecht tegen het Fransche garnizoen, 2 paarden onder het lijf doodgeschoten. Kort daarna ontving hij den titel van sultan, kleedde zich met de violetkleurige burnous en werd opperhoofd der Bedoeinen. Hij was toen 25 jaren oud.

De nieuwe emir sloeg dadelijk handen aan het werk, om de organisatie van zijn land te verbeteren, zoowel uit een militair, als uit een financieel en staatkundig oogpunt; eene onderneming, waartoe zijn verblijf in de hoofdstad van Egypte wel veel kan hebben bijgedragen. In alle plaatsen, uit welke hij achtervolgens verdreven werd, Medeah, Milianah, Hamsa en Tekedempt, zijn laatste toevlugtsoord, heeft hij de sporen achtergelaten van zijne pogingen, om onder de Arabieren fabrieken op te rigten, alleen met het doel, om hen onafhankelijk van Marocco of Engeland te maken. Het geluk was hem echter nu eenmaal vijandig geworden.

Deze jonge man, met zijn donker oog en bleek gelaat; met zijn doorzigt, zijn redenaarstalent en krijgszuchtige Bedoeinen-natuur, werd de meest geduchte vijand der Fransche kolonie. Men kon hem overwinnen, vernielen kon men hem niet; hij was bijna nog geduchter wanneer hij vlood dan op het slagveld. Hoe dikwijls moesten zijne troepen het veld niet ruimen voor de Fransche bajonetten; doch dan vlugtte hij in de woestijn en predikte *el-djehad*, den heiligen oorlog, en op de stem van dien éénen man trokken de stammen weder op ten krijg. Weldra verscheen hij weder op alle punten met zijne scharen. En was nogmaals alles weder verloren, dan trok hij met zijne kleine smala naar de woestijn en wachtte daar geduldig het uur af, waarop hij op nieuw den oorlog kon beginnen, of hij joeg over de grenzen, dat de keizer van Marocco sidderde op zijnen troon. Zijn geheel leven was: strijd tegen de ongeloovigen, en zijn strijd: de vlugt.

Abd-el-Kader is voor het oude land der Numidiers een tweede Jugurtha geweest, met dat onderscheid, dat hem diens goud ontbrak. Even onvermoeid als deze, streed hij tegen de Europesche taktiek met zijn verstrooide stammen om den Afrikaansche bodem, dat zijne ster in het westen onderging. En heeft ook Algerie niet zijne bijdrage geleverd tot de verbastering, die in Frankrijk onder de grooten der aarde zoowel als in het leger heerscht!

Wel is waar, Jugurtha stapte geboeid achter den triomfwagen van Marius, en de 19e eeuw kent niet meer de triomfen der keizers. Doch het heeft andere triomfen uitgedacht, die niet veel minder zijn. Zal Abd-el-Kader dit lot treffen?

## INGEZONDEN STUKKEN.

De Commissie voor de Verloting ten voordeele der Armen alhier, acht het te ver beneden zich, om eenige notitie te nemen van, of antwoord te geven op het laag en nietswaardig artikel, geplaatst in de *Vlissingsche Courant* van den 31. Januarij 1848, door een lafhartig schrijver, zoo als hij bewijst, om niet zijn naam er onder te plaatsen. — Zoo gij dan inlichting wilt hebben X1 dan zal het de Commissie genoegen doen u dezelve mondelings te geven en verzoekt u daarvoor op Donderdag den 3. Februarij eerstkomende, tusschen 2 en 3 uur op het stadhuis, in de zaal der tentoonstelling.

Indien gij u niet nog meer de minachting van ons en elk weldenkend ingezeten op u wilt laden en u zelven voor de tweede keer als een lafhartig mensch wilt doen kennen, dan voldoe aan onze uitnoodiging.

Namens de Commissie,
P. EICHHOLTZ.

## ADVERTENTIEN.

# LOTERIJ

### VAN VOORWERPEN TEN BEHOEVE DER ARMEN TE VLISSINGEN,

DOOR HET COLLEGIE

*NUGANDO DISCIMUS NUGARI.*

1. De Tentoonstelling is bepaald op het Stadhuis, van 's morgens 11 uur tot 's namiddags 4 uur, op Vrijdag, Zaturdag, Maandag en Dingsdag den 4., 5., 7. en 8. Februarij eerstkomende.
2. De Entré-kaartjes zijn à 10 cents ten voordeele der armen bij den Boekverkooper *VERHOEFF*, in het Groenewoud, te bekomen.
3. Ten vriendelijkste wordt men verzocht, de nog ontbrekende of daarvoor gedestineerde voorwerpen, uiterlijk Donderdag den 3. Februarij, aan de Commissie intezenden.
4. De verloting zal plaats hebben in den *Prinsentuin*, op Woensdag den 9. Februarij, 's avonds om 5 uur.
5. Op de beide laatste dagen der volgende week, des Vrijdags en Zaturdag, den 11. en 12. Februarij, van 's middags 12 tot 's namiddag 3 uur, zullen tegen inwisseling der Loten de prijzen op het Stadhuis worden afgegeven.
6. Tot en met den laatsten dag van de Tentoonstelling zijn bij den ondergeteekende aan huis en op de Tentoonstelling loten à 50 cent te bekomen.

Vlissingen, den 1. Februarij 1848.
Namens de Commissie,
P. EICHHOLTZ.

§ § § De ondergeteekende betuigt langs dezen weg zijnen dank aan de Ingezetenen, die, op zijner uitnoodiging, wel eenige penningen, (ten bedrage van ruim zeventig gulden) hebben willen bijeenbrengen, waardoor, sedert Vrijdag den 28. dezer, aan 60 a 70 menschen, die reeds den geheelen winter getoond hebben het zich door handen-arbeid verwerven van een klein loon boven het gebedeld brood te verkiezen, dagelijks een vierde van een gewoon Tarwen brood met een stuk Kaas, bij de door een onzer welgezinde Ingezetenen, voor eigen rekening, verstrekt wordende warme Koffij, is uitgedeeld; en waarmede, zoolang de bijgebragte penningen zulks toelaten, zal worden voortgegaan.

J. W. CALLENFELS.
Vlissingen, 31. Januarij 1848. Voorzitter van de Directie over de Werk-Inrigting voor behoeftigen.

§ § § De Notaris *D. UYTTENHOOVEN* zal, op Vrijdag den 18 Februarij 1848, des namiddags ten 3 ure, in het Koffijhuis *de Oude Vriendschap*, op de Groote Markt, te Vlissingen, presenteren te Verkoopen:

Een hecht, sterk en wel doortimmerd HUIS en **ERF**, staande en gelegen te Vlissingen voornoemd, op de Oostzijde van de Nieuwe Haven, of Hooikaai, Wijk K. No. 180; Kadastraal bekend sectie D. No. 200; ter grootte van 1 Roede 5 Ellen; thans bewoond bij *W. P. VERKAM*.

Daags vóór den Verkoop voor een ieder te zien.

# DE TIJD. 1848!

Dit fraaije en goedkoope plaatwerk geeft jaarlijks 24 afleveringen met 24 of 25 *steendrukplaten* of *portretten*, die allen betrekking hebben op het merkwaardigste nieuws van den dag. **De Tijd** geeft ook, verhalen; reisbeschrijvingen; humoristische opstellen; levensschetsen van beroemde mannen en vrouwen; van onzen tijd; beoordeelingen en verslagen van nieuw uitgekomen boeken; mededeelingen en beschrijvingen van belangrijke gebeurtenissen van den dag; kleine uitgelezen anecdoten; kunst- letter- en ander nieuws; advertentiën van allerlei aard; enz., enz., enz. De voornaamste schrijvers van ons land werken mede aan **De Tijd**. **De Tijd** circuleert thans onder misschien meer dan 90,000 à 100,000 lezers. Ongeveer om de 14 dagen ontvangt men eene royale, keurig gedrukte aflevering met nieuwe, aangename *lectuur* en een fraaije *plaat* of een welgelijkend *portret*. **De Tijd** gaat altoos met den tijd mede. Alle solide boekhandelaren en postdirecteuren des Rijks leveren **De Tijd**.

## AFVAART-UREN

VAN DE STOOMBOOT

# DE SCHELDE,

VARENDE TUSSCHEN

*VLISSINGEN en BRESKENS.*

JANUARIJ 1848.

| Van Vlissingen. | | | Van Breskens. | | |
|---|---|---|---|---|---|
| Woensdag | 2, | vm. 9,30 ure. | Woensdag | 2, | vm. 10,45 ure. |
| Donderdag | 3, | « 11,30 « | Donderdag | 3, | nm. 12,45 « |
| Vrijdag | 4, | nm. 12,30 « | Vrijdag | 4, | « 1,45 « |
| Zaturdag | 5, | « 12,30 « | Zaturdag | 5, | « 1,45 « |
| Zondag | 6, | « 1 « | Zondag | 6, | « 2,15 « |
| Maandag | 7, | « 1,30 « | Maandag | 7, | « 2,45 « |
| Dingsdag | 8, | « 2 « | Dingsdag | 8, | « 3,15 « |

## ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 1. Febr. Sedert den 29. Januarij zijn alhier ter reede gekomen.

Voor Antwerpen bestemd:
Christine, J. Bomer, Marianopel, raapzaad; Ritzia, G. Aestrom, Tangaroch, lijnzaad; liggen beide wegens winter-weder in de Westerhaven dezer stad.

Voor Portugal bestemd:
Vriendschap, J. Kwakkelsteur, kaas, laatst van Vlissingen.

## Stads-Poorten.

Opening des morgens ten 5 ure.
Sluiting des avonds 6 «
Finale sluiting. De Waterpoorten ten 9 ure en de Rammekens- en Duinpoort ten 10 ure.

lijken langzaam op; hunne opgezwolene oogen openden zich, hunne bebloede armen hieven zich ten hemel, en zij spraken duidelijk deze woorden, klinkende als de stem van God:

– Zonder sakramenten gestorven! verdoemd! verdoemd! verdoemd!

De haren rezen den toeschouwers te berge. De toortsen vielen den dragers uit de handen, en de duisternis, den algemeenen schrik nog vermeerderende, vlugtten de burgemeester, de geregtsdienaars en de burgers, onder tallooze teekenen des kruises.

Sedert dien dag, klonken dezelfde woorden, alle nachten wanneer de klok van St. Petrus het Angelus luidde, duidelijk in het roode huis:

– Zonder sakramenten gestorven! verdoemd! verdoemd! verdoemd!

Ondertusschen waren de twee lijken vromelijk in gewijde aarde begraven, en een goed getal missen was voor hunne zielrust gelezen. Maar het uur van hunne verlossing was nog niet aangebroken, en alle nachten wandelden twee in kommer zijnde zielen door het roode huis, terwijl zij om gebeden vraagden. Men had van Annunziata niet meer hooren spreken.

Omstreeks twee jaren na deze gebeurtenis, gelukte het eene koninklijke galei op de kusten van Reggio de sloep van den beruchten Carlo Triorentino te enteren en zich van hem meester te maken. Op een schoonen dag ging de kar, waarop de gekneveld zeeschuimer lag, Nollsarte door; alle inwoners stonden aan de deur, om hem te zien voorbij gaan. Hij lag op een weinig stroo uitgestrekt; maar men zag eene vrouw, die een kind zoogde, op de knieën liggende, bij hem. Naarmate het rijtuig naderbij kwam, wreven zich de nieuwsgierigen de oogen uit, en raadpleegden elkander vervolgens. Weldra echter, waren alle twijfelingen opgehelderd. Zij herkenden in den zeeroover Triorentino den schoonen jongeling met de prachtige kales, die, twee jaren te voren, zich eenigen tijd in het dorp had opgehouden. De vrouw, die naast hem zat, was geene andere dan Annunziata, de schoone en mooi opgeschikte Annunziata, thans ellendig en vermagerd, en die van hare vroegere schoonheid slechts hare groote zwarte oogen, nog schitterende als sterren, had overgehouden. Toen werd de moord van den ouden pachter en zijne vrouw des te beter opgehelderd, wijl men geen enkelen baiocco in het roode huis had gevonden, en men wist, dat de grijsaard veel geld verborgen had. Carlo Triorentino en de schoone Annunziata werden naast elkander, en aan dezelfde galg gehangen, op het plein van Reggio. Het kind stierf, gelukkig voor hetzelve, eenigen tijd daarna in een hospitaal.

Sedert de teregtstelling der twee moorders, hadden de nachtelijke klaagtoonen in het roode huis opgehouden, maar de schrik, dien zij ingeboezemd hadden, was zoo groot, dat hij van vader op zoon overgegaan is, en dat, naar alle waarschijnlijkheid, het roode huis onder het puin zal verdwijnen, voor dat iemand besluit het te bewonen, tenzij het dieven of smokkelaars zijn.

Ziedaar de legende, zoo als zij mij eens verteld is door de oude dienstmaagd van Gregorio, terwijl zij mijne kamer in orde bragt. . . . . Ik herneem thans den draad van mijn verhaal.

Wij hadden den bandiet, die ons Peppe Coppa over moest leveren, bij het roode huis gevonden. Ik gaf hem het beloofde geschrift; ik deed hem de handen binden, en vervolgens voor ons uitloopen. Een uur daarna, waren wij, met dievenschreden, aan het kleine huis, dat wij acht dagen te voren hadden aangevallen, en dat ons, tot mijne groote beschaming, verlaten toescheen, gekomen. Wij waren tot op eenige schreden van de deur gekomen, wel overtuigd, dat niemand ons had kunnen hooren, want wij hadden allen onze schoenen uitgetrokken, toen eensklaps het licht dat aan een venster brandde, uitging, en een weinig geraas van binnen, zich deed hooren.

– Zij zijn gevangen, zeide onze geleider tot ons. Trap die deur in, gij daar.

De deur, die hersteld en weer op hare plaats was gezet, werd op nieuw omver gesmeten, zonder dat iemand er aan dacht, om weerstand te bieden. Wij staken de toortsen, die wij medegebragt hadden, aan, en wij traden het huis binnen, dat even als de vorige keer, leeg en verlaten was. De Calabriër ging, zonder te aarzelen, naar de opening van een bakoven, die zich aan het einde der kamer bevond; wij volgden hem. Door een plotseling denkbeeld bezield, baande ik mij een doortogt, terwijl ik den bandiet wegstiet, en zag ik in den bakoven. Dezelve was leeg.

– Komaan, zeide de Calabriër, terwijl hij spottend grimlachte, laat dit metselwerk afbreken.

Een twaalftal soldaten, met houweelen gewapend, gingen aan het werk. Bij de eerste slagen, die toegebragt werden, deden zich van binnen, onderdrukte zuchten hooren.

– Wij hebben ze! zeide de bandiet. (Vervolg hierna.)

TE VLISSINGEN, BIJ A. W. VAN BIEREN.